

Hồi 16

Ác chiến Tử Ngọ Linh

H

ôm nay là ngày quyết chiến giữa Kim Long Xã và Đồ Long bang.

Song phương minh ước địa điểm tại Sam Tử lâm, kỳ thực trong thâm tâm đều rõ đó là một mảnh đất trống cỏ tạp không sinh trưởng nổi.

Cũng lạ, một mảnh đất trống cạnh Sam Tử lâm lại không mọc một cọng cỏ nào, có thể do chất đất có khác thường, khô và cằn cỗi.

Giờ dậu.

Ba trăm lẻ ba tên huynh đệ Kim Long Xã đứng im lặng trên miếng đất trống ấy. Ngoại trừ một người trong số ấy, còn toàn bộ đều đồng loạt mặc đồ tím sát người, đầu vấn khăn tím, chỉ duy nhất đặc biệt là phía sau lưng áo ngắn có đồ án hình rồng, in bằng nước sơn, không ít chỗ lại thêu bằng kim tuyến. Ngoài mặc áo khoát dài, hai bên tay áo có thêu một con tiểu Kim Long bay lượn, đó là bọn Vệ Tử Y và Tịch Như Tú. Còn một người ăn mặc khác thường, người nhỏ cũng thân một màu tím nhưng lại là tím nhạt, trên thân không có dấu hiệu của Kim Long Xã, chỉ thấy trước ngực có sợi dây chuyền vàng sáng chói, đó là Tần Bửu Bửu.

Cách ngoài mấy trượng là kẻ địch. Cầm đầu có hai người, một vị thiếu phụ xinh đẹp như đào lý, phía sau chùng sáu, bảy chục nữ nhi kiều diễm. Toàn thân mặc đồ lụa màu hồng. Thiếu phụ khoát ngoài một áo lụa đen càng thêm thần bí huyền hoặc. Còn nam dĩ nhiên là Kim Long Xã phản đồ Trần Đông Thăng, nhưng không khoác áo bào màu tím, đổi lại một áo khoác màu trắng bạc, vô cùng chói mắt. Ngoài ra những thân tín phản đồ đều mặc đồ đen, phía sau còn đứng một nhóm các tay giang hồ ăn mặc đủ cách như Âu Dương Tất, Khương Bất Lão, Vũ Hắc Lão... đều có mặt. Cũng có số người mà Bửu Bửu không hề có lỗi với họ. Đó là những bang mà Trần Đông Thăng vừa mới mời đến. Thiệu Hóa Đường huynh đệ ăn mặc đở tươi cũng đến không ít, tổng cộng không dưới hai trăm người.

Thần sắc trầm lặng, Ngân Hồ Tịch Như Tú nói nhỏ:

- Thủ lãnh, Trần Đông Thăng trợ thủ không ít, hãy! Một chọi ba!

Bên kia Trần Đông Thăng mỉm cười mở miệng nói:

- Vệ đại chủ quả thật đúng giờ. Giờ dậu một phút không kém, bọn ta đã cung hầu nửa giờ rồi.

Tịch Như Tú nghe Trần Đông Thăng không còn chút tình nghĩa, hầm hừ nói:

- Người tên phản đồ thật ghê gớm, lập tức thay đổi xưng hô, tỏ rõ người là cương vị bang chủ hoặc phó bang chủ?

Trần Đông Thăng biến sắc mặt, song lập tức lấy lại bình thường, nói:

- Đây không gọi là phản đồ, mà là hùng tâm, hùng tâm tranh bá võ lâm!

- Trần Đông Thăng, có lẽ phải gọi người là phó bang chủ Trần Đông Thăng?

Vệ Tử Y cương nghị nói:

- Người có hùng tâm to lớn đến đâu ta không can thiệp được. Có điều nếu người tách rời Kim Long Xã để khai sáng một cơ ngơi mới thì hôm nay chẳng cần gặp nhau trong cảnh binh đao. Tối thiểu cũng không phải hôm nay. Sai lầm là người đã lợi dụng cương vị khi trước để cướp công quý, đầu độc nhân tâm. Cương vị thì ở Kim Long Xã mà lại làm những việc bất lợi cho Kim Long Xã, đó là phản bội.

Trần Đông Thăng bị những lời đay nghiến đến toát mồ hôi hột, nhất thời không nói nên lời. Âu Dương Tất hung hãn nói:

- Họ Vệ này, bị Kim xà mổ không chết người gặp vận may đó. Hôm nay người dùng ba trăm quân để ứng phong với bọn ta, không phải càng xem trọng bản thân đây?

Ngân Hồ Tịch Như Tú cười lạnh lùng nói:

- Đáng thương cho bè lũ giang hồ các người không có mắt, Bửu Bửu bịa đặt ra bài ca chỉ đề cập đến Âu Dương Tất và Khương Bạch Đầu, Trần Đông Thăng lại nắm hai tên này, xong hai tên này lại lôi kéo thêm những người khác. Các người giống như súc sinh bị xỏ mũi dẫn đi. Ban đầu Bửu Bửu an toàn trở về, bọn ta cũng không thấy có thiệt hại cho lắm nên bỏ qua cho các người. Không ngờ các người lòng dạ hẹp hòi, một lòng không buông tha cho Bửu Bửu. Lúc đó nếu như Bửu Bửu không thích chỉ vì hấn một người mà động gươm giáo và nếu như Thiếu Lâm Ngô Tâm chưởng môn giận muốn tính sổ với các môn phái của các người, các người có chịu nổi không?

Đến nay người võ lâm ai mà chẳng biết Bửu Bửu là cháu ruột của Thiếu Lâm chưởng môn. Từ nhỏ được Tần Anh và Thiếu Lâm tăng nhân cùng nuôi lớn, là bửu bối của Thiếu Lâm tự. Hà hiếp hấn thì xem như tuyên chiến với cả Thiếu Lâm, hà hướng lại còn có Kim Long Xã, cái điểm tựa vững như núi. Có người cho rằng Bửu Bửu là võ lâm đại phước thật chẳng có chút gì sai, quá là tốt số.

Những người giang hồ nhìn nhau, tự cảm thấy mình thực quá mức. Âu Dương Tất thấy bạn bè dao động, hầm hừ cảnh cáo nói:

- Bây giờ các người thối lui đã quá trễ. Cho dù bọn họ bỏ qua cho các người, ta cũng sẽ đem tất cả vạch trần ra.

- Bằng chứng đâu?

Tịch Như Tú hừ một tiếng, không để ý nói:

- Hiện giờ Âu Dương Tất tiếng tăm của người trong giới giang hồ đã giảm đi nhiều, ai mà tin lời nói của người?

Lời nói nhằm ngay vào tim đen của kẻ địch làm dao động bọn họ. Hằng Sơn phái Vũ Hắc Lão nói:

- Người thật sẽ bỏ qua cho chúng ta chứ? Kim Long Xã không truy cứu những sự kiện ấy ư?

Tịch Như Tú không dám độc đoán, mời Vệ Tử Y cho ý kiến. Vệ Tử Y cười nói:

- Sự kiện ấy người bị hại là đệ đệ của ta Tần Bửu Bửu, phải do hấn quyết định.

Tần Bửu Bửu mãi không mở miệng, bây giờ nghe Vệ Tử Y muốn hấn cho ý kiến, mới nói:

- Chư vị đều trúng kế của Tổng Tư Đồ, cũng là người bị hại. Tất cả quen biết một lần cũng tại vì có duyên. Phật môn rất chuộng chữ "Duyên", cho nên một chút ngộ nhận nên sớm quên đi, hà tất phải nhớ mãi?

- Tiểu tử thói đừng gây chia rẽ!

Trần Đông Thăng hung dữ nói:

- Ta đoán trước bọn người sẽ tung cái chiêu này nên trong bữa cơm chiều vừa rồi trong cơm ta đã có trộn Tử Ngọ đoạn hồn tán rồi.

Quần hùng la ồm lên sợ hãi. Trần Đông Thăng cười to lên:

- Chỉ cần các người cúi đầu vâng lệnh ta, mỗi năm trung thu giờ tý ta sẽ giải độc cho các người.

Vệ Tử Y bỗng nhiên ánh mắt di chuyển về trên những cây to trong đám rừng từ xa nói:

- Người huynh đệ nào ở trên cây đến, có việc chi mau nói rõ!

Trầm lặng giây lát, nghe tiếng cười giòn giã, người đến nhanh nhẹn. Tiếng cười chưa dứt đã chấp tay chào nói:

- Thất kính, thất kính! Tại hạ phải ẩn người như vậy là vì có lý do riêng.

Bất ngờ xuất hiện một người trên dưới hai mươi tuổi, cử chỉ hào khoáng, hình thái ung dung làm cho người ta rất thiện cảm.

Vệ Tử Y cung tay đáp lễ, mỉm cười nói:

- Người có phải sắp hàng thứ chín của Thục Trung Đường môn, Giải Độc thánh thủ Đường Liệt?

Thực Trung Đường môn tính về gây độc chỉ có cửu thiếu gia Đường Liệt, đặc biệt được phong là Giải Độc Thánh Thủ, người duy nhất làm cho giới giang hồ nghe đến họ Đường không chau mày. Kỳ thực kẻ gây độc chưa hẳn biết giải độc, người biết giải độc đối với thuốc độc tất có nghiên cứu, nếu không làm sao giải độc? Đường Liệt dĩ nhiên hiểu rất tinh tế. Giờ đây Giải Độc Thánh Thủ Đường Liệt nghe Vệ Tử Y nói đúng lai lịch của mình, giật mình nói:

- Không ngờ chút tên tuổi của tại hạ mà cũng được đại chủ gia biết đến, thật hân hạnh!

Tần Bửu Bửu mãi nhìn Đường Liệt, nghe hẳn tự nhận tên họ, nạt to lên:

- Tiểu tử Đường Liệt to gan, nhẩy vào xưng danh hiệu, có nhớ đến tổ tông không?

Mọi người không khỏi ngạc nhiên, Giải Độc Thánh Thủ nhìn thấy tê giác xanh như thấy tổ tông, nói:

- Người là thần đồng thúc thúc? Bảy năm không gặp đã muốn nhìn không ra.

Tần Bửu Bửu gục gặt đầu, đứng khoanh tay, như kẻ cả nói:

- Người bao giờ cũng kém hơn Đường Nghiêu, bây giờ mới nhận ra ta. Bảy năm trước, phụ thân ta lần đầu tiên dẫn ta đến Đường môn chơi một tháng, lúc ấy người và Đường Nghiêu còn là đứa trẻ đầu ba vá, bây giờ lớn rồi. Đường Nghiêu đâu, còn quậy phá không?

Một đứa bé hơn mười tuổi đầu lại dùng tư thái người lớn giáo huấn người lớn hơn hẳn nhiều tuổi, thật làm cho người ta phát ớn, cho tới đối phương cũng phát cười. Giải Độc Thánh Thủ Đường Liệt lại cung kính nói:

- Đường Nghiêu cũng lớn rồi, nhưng mà tánh trẻ con vẫn còn, thường bị gia gia quở trách. Đúng rồi thần đồng thúc thúc, lần này ta xuất môn, gia gia đặc biệt căn dặn đệ tử Đường môn bên ngoài gặp thúc thúc phải mời đến Đường môn dừng chân. Gia gia tuổi già luôn luôn nhớ đến thúc thúc. Sau khi sư thúc tổ qua đời, tại vì khác biệt môn phái nên gia gia không thể nào đến Thiếu Lâm tự thăm thúc thúc được, cứ mãi áy náy ân hận trong lòng. Bây giờ thúc thúc xuống núi, gia gia và người đứng là có thể gặp mặt tâm tình.

Tần Bửu Bửu ơ một tiếng, nhìn Vệ Tử Y le lưỡi nói:

- Chết cha rồi, chỗ tựa của Tiểu Bửu càng ngày càng nhiều, toàn những tay kiệt liệt giang hồ ngay những môn phái lớn không ai dám động đến. Điều này sẽ khiến kẻ địch sẽ cười ta không có bản lãnh, ta thấy mau bảo cái tên tiểu tử Đường Liệt này đi chỗ khác ngay.

Nói xong nín nín tay áo Vệ Tử Y nói:

- Đường Liệt tiểu tử, nghe nói người giải độc càng ngày càng giỏi, vậy có thể giúp ta làm một việc không?

Giải Độc Thánh Thủ Đường Liệt tâm tư minh mẫn, mới sực nhớ ra chỉ vào phía Trần Đông Thăng nói:

- Thần đồng thúc thúc chắc nhờ ta giải độc cho những người trúng Tử Ngọ đoạn hồn tán ư?

Tần Bửu Bửu gật đầu mỉm cười. Giải Độc Thánh Thủ Đường Liệt cười kha kha to lên nói:

- Thúc thúc vẫn còn giữ tâm can bồ tát. Tiểu tử xin tuân mệnh.

Đoạn xoay lại Vệ Tử Y cung tay chào nói:

- Vệ đại chủ đương đại võ lâm kỳ hoa. Gia tổ phụ mộ danh từ lâu, muốn sớm kết bạn, mãi không có cơ hội. Nay cùng với thần đồng thúc thúc kết nghĩa huynh đệ, có thể nói là người một nhà. Khi nào rảnh việc mời đại chủ đến Thục Trung chơi để gia tổ phụ được mãn nguyện.

- Cái tên Đường Liệt này, muốn giành đại ca ta ư?

Tần Bửu Bửu trề môi nói tiếp:

- Đại ca đi ta cũng đi. Người đừng nghĩ bậy, muốn tác quái với Đường Nghiêu ư?

Gitt Đường Liệt cười to lên nói:

- Hoan nghinh, hoan nghinh! Đường môn sẽ dọn đường nghênh tiếp, đại chủ gia nhất định sẽ đến thưởng quan!

Vệ Tử Y nhìn Bửu Bửu, có hơi không biết tính sao, nói:

- Trước trung thu nhất định sẽ lên đường thăm viếng. Nhờ chuyển lời ta rất cảm kích Đường lão gia.

- Đa tạ đại chủ gia!

Đường Liệt vô cùng phấn khởi nói tiếp:

- Gia gia biết được nhất định rất vui mừng. Đường môn trên dưới ai ai cũng muốn nhìn thấy mục diện như Lư Sơn của ngài.

Nói xong cùng Vệ Tử Y, Tịch Như Tú, Tần Bửu Bửu cung tay chào, đôi bên đáp lễ. Đường Liệt chạy qua phía Âu Dương Tất mỉm cười nói:

- Trong chư vị có bao nhiêu người trúng Tử Ngọ đoạn hồn tán xin mời đến Sam Tử lâm điều trị.

Trần Đông Thăng tức đến nghiến răng tặc lưỡi, nhưng lại không có cách chi, cho tới Tứ Xuyên Đường môn chuyên gia giải độc cũng có uyên duyên với Bửu Bửu, hà

hướng lại có độc trong người, quần hùng không ai muốn nhờ cậy đến Trần Đông Thăng, ngoại trừ bốn mươi ba tên phản đồ Kim Long Xã, tất cả đều chạy đi không còn một bóng. Chỉ vì bốn mươi ba người này hiểu rằng, chạy thoát hôm nay, không chạy thoát được ngày mai.

Thiếu phụ Văn Phụng Mi, bang chủ Đồ Long bang mặc đồ lụa đen lúc bấy giờ lạnh lùng nói:

- Đồ vô dụng, các bang chúng mời đến đều là phường tham sinh quý tử, không xài được chỗ nào cả.

Vệ Tử Y cười nhạt, thản nhiên nói:

- Đây gọi là gốc cây của các người không to, dĩ nhiên không ai dám tựa nhờ.

Văn Phụng Mi mặt lạnh như sương, tức giận nhìn Vệ Tử Y nói:

- Đừng sớm tự đắc như thế, Vệ Tử Y. Bảy năm trước người đã làm ta tủi nhục, ta phải đòi trả thập bội!

Tịch Như Tú ứng phó với nữ nhi rất giỏi (ngoại trừ phu nhân nhà), lúc ấy buộc miệng chữ:

- Người là bà điên, lão yêu bà. Không nghĩ đến bản thân đã bảy, tám mươi tuổi, hể mở miệng ra là muốn cầu hôn với thủ lãnh ta. Đừng nói người là bà cụ, cho dù tuổi tác tương đương, thủ lãnh bọn ta cũng chẳng thèm lấy cái thứ nữ nhi mặt dày như người làm phu nhân?

- Câm mồm!

Văn Phụng Mi nạt to một tiếng, hận cắn răng ngà nói:

- Văn Phụng ta đâu xứng với nam tử thông thường, Vệ Tử Y miễn cưỡng tạm đủ tư cách.

Vệ Tử Y thản nhiên nói:

- Bây giờ thì việc gì cũng không cần đề cập đến, có nói gì tạm gác một bên!

Đúng vào lúc ấy, Trần Đông Thăng chạy đến phía trước nhè nhẹ từ bên hông rút ra một cây đoản đao, thân đao chiếu sáng như bạc, lưỡi đao sắc bén, rộng chừng ba tấc, dài chừng một thước hơn, là một cây đao rất quý. Những người giang hồ đối với binh khí có hai câu cách ngôn:

*"Nhất thốn trường, nhất thốn cường,
 Nhất thốn đoản, nhất thốn hiểm!"*

Con đao lưỡi rộng dài hơn thước của Trần Đông Thăng không biết nguy hiểm như thế nào?

Tịch Như Tú cúi người chào Vệ Tử Y, đứng ra nói:

- Nể người là phó bang chủ nhất bang, để Tịch mỗ cùng người dợt vài chiêu, thanh lý cửa nhà!

Trong lúc tiếng "nhà" từ cửa miệng của Tịch Như Tú vừa thốt ra thì đoản đao của Trần Đông Thăng nơi tay tỏa sáng. Mười chín ngọn đao từ mười chín hướng khác nhau đã nhắm vào Tịch Như Tú bay tới!

Gầm to một tiếng, Tịch Như Tú động tác như bay, khí thế như vũ bão, phản kích sự công sát của kẻ địch. Lão cáo già này dùng thiết bài chọi lưỡi đao. Binh khí của Trần Đông Thăng nhẹ, không sức công thường, liên tiếp bị bức thối mười mấy bước.

Văn Phụng Mi mãi nhìn Vệ Tử Y lạnh lùng, đối với thất bại của Trần Đông Thăng xem như không thấy, nói:

- Chiêu thứ nhất đã trôi lên, bây giờ đến Vệ Tử Y hãy đỡ!

Bồng chốc...

Một điệu nhạc đẩy đưa vọng đến, âm thanh như lời than thở của tình nhân, người đẹp thỏ thẻ bên tai, du dương! Dịu dàng say đắm, dường như trong gió đông thánh thót dịu dàng cùng giai nhân nhỏ to vương vấn!

Tiếng đàn ấy, rất dễ làm tiêu ma ý chí con người, tình cảnh này thật sự không nghe được.

Những hán tử công lực thô thiển, sự uy nghi và hăng hái từ từ bị tiếng đàn lôi cuốn.

Bồng tiếng đàn rào rào trở mạnh lên, âm điệu chuyển sang bi ai não nề, bốn bề ngân vang, dường như Hải Đường khóc, máu rơi, Đỗ Quyên kêu sầu não, khiến người chạnh lòng nhớ đến chuyện thương tâm đã qua, bất chợt nước mắt tuôn trào trong đôi mắt. Số người bị ảnh hưởng của tiếng đàn càng nhiều hơn, làm sao còn ứng chiến nổi?

Vệ Tử Y ngược lại không cảm thấy có gì. Tần Bửu Bửu cũng biết tiếng đàn này hại người, nhưng nhớ lại phụ thân đã qua đời, không kềm chế được đôi mắt ửng đỏ. Vệ Tử Y thấy không xong, trong bụng nghĩ nếu không dập tắt được tiếng đàn thì trận chiến này không đánh cũng phải thua.

Nhìn thẳng về hướng phát ra tiếng đàn, Vệ Tử Y ngẩn đầu thét vang một tiếng, tiếng đàn đột nhiên đứt đoạn, rõ ràng dây đàn đã bị tiếng gào thét chấn không của Vệ Tử Y làm đứt đoạn.

Một tên nữ nhi phấn son lụa là chạy đến nói nhỏ bên tai Văn Phụng Mi vài câu. Văn Phụng Mi biến sắc mặt lạnh lùng nói:

- Đồ vô dụng, lui ra!

Mắt có vẻ xanh nhìn Vệ Tử Y nói:

- Vệ Tử Y! Không ngờ người tuổi trẻ mà có công lực thâm hậu như vậy, không hổ là nhất đại kỳ hoa!

- Quá khen!

Vệ Tử Y thấy tay áo, không tỏ vẻ gì nói:

- Văn bang chủ, đến đây đình thủ hay tiếp tục?

Hít một hơi sâu cho tâm thần bình thản, Văn Phụng Mi hằm hằm nói:

- Ta không bao giờ để cho nam tử thối nào làm nhục, nếu như người đó không tuân theo ý của ta thì tất phải tử vong!

Vệ Tử Y hơi giận, nói:

- Chỉ vì sự việc đêm trung thu bảy năm về trước, người không tiếc đại cử can qua.

Có vẻ ương ngạnh, Văn Phụng Mi buồn rười rượi cười nói:

- Ta không nghĩ ra nguyên nhân nào khác để khỏi phải làm như vậy.

Rất bình thản, Vệ Tử Y hỏi một câu:

- Văn bang chủ muốn giải quyết bằng võ lực?

Văn Phụng Mi kêu ngạo gật đầu. Vệ Tử Y bỗng thét to:

- Kim Long Ngao Tường, tả nhị, hữu nhất, Phan, Hồng, Du!

Chỉ thấy những bước chân di động, hình người lượn bay. Trong nháy mắt trận hình đã bố trí xong, tất cả thuộc hạ Kim Long Xã lập tức chia làm hai cánh.

Cạnh bên trái của Vệ Tử Y hai hàng võ sĩ, sắp ở hàng đầu là dưới trướng của Tịch Như Tú, ngạnh bả đầu - tướng lạnh lùng tàn khốc, mắt mi âm trầm, Hắc giáo Phan Hùng, và dưới trướng của Âm Ly Hồn ngạnh bả đầu - thế phách khô ngô, hình dung hung hãn Đại Lực thần đồng Hồng Thiên Hành!

Còn cánh bên phải của Vệ Tử Y là đầu lĩnh đại hán, dưới trướng của Triển Hy Hắc Diện tướng quân Du Hào và trợ thủ đắc lực của hắn Thiết Đầu Đào Đức đứng ở vị trí chỉ huy.

Vệ Tử Y đứng giữa trận thế, thâm trầm nói:

- Du Hào, không chừa một tên, nếu bỏ sót hình đường sẽ xét xử. Phan Hùng, Hồng Thiên Hành theo ta đối phó với thuộc hạ Văn bang chủ.

Đoạn đồng dục nói tiếp:

- Kim Long Xã không như Diêm La điện, vào được chứ không ra được. chưa ra khỏi xả lại gia nhập một bang khác, mưu đồ chân bước hai chiếc thuyền, lãnh lương quan lén làm giặc cướp là hạng người Vệ Tử Y ta ghét nhất, dùng một trăm tên để giết sạch bốn mươi ba người, không để cho bọn chúng có cơ hội sống sót.

Du Hào, Phan Hùng, Hồng Thiên Hành ứng hồi như sấm. Ba người đưa tay chỉ huy, cánh mặt một trăm võ sĩ lập tức chuyển thành hình bán nguyệt bao quanh bọn nữ nhi phần son lụa là. Dưới ánh trăng trong soi sáng, hình người hình người chạm qua chạy lại, lưỡi đao sáng ngời lạnh lạnh, nhưng trừ tiếng chân chạy ra không có tiếng của vật gì nữa. Ba vị đầu lãnh như một ngôi tháp đứng trước trận thế!

Vệ Tử Y đứng ngay giữa trận thế, đứng cạnh bên người là Tần Bửu Bửu! Hầy, tên tiểu quỷ này không biết tự khi nào đã thấy trong tay lại có thêm cây súng nước to.

Đồ Long bang nữ thuộc hạ tuy số người có đông hơn Kim Long Xã nhưng thế trận như vậy thật làm khiếp người biết mấy. Cái không khí nặng nề nghiêm túc cứ bức đến bọn họ trong hơi thở cũng đủ thấy như bị trừng phạt và tê lạnh!

Văn Phụng Mi không chút sợ sệt, nhìn thẳng Vệ Tử Y. Vệ Tử Y nhìn lại nói lạnh lùng:

- Bản tọa xưa nay không thích giết giang hồ nữ nhi, nhưng chỉ vì giang hồ không phân biệt nam nữ nên khi đối địch với nhau, vẫn phải chém giết như thường. Đến giây phút ấy, đừng nói đến chuyện thương hương tiếc ngọc.

Vệ Tử Y nói những lời này cho những nữ nhi đối phương nghe, mà cũng là cảnh giác huynh đệ của mình, đừng vì mê sắc mà sa vào cạm bẫy quần thoa.

Trong lúc các nữ nhi trong cuộc thần thờ lo sợ, Vệ Tử Y lại oai nghiêm nói:

- Du đầu lãnh, người còn đợi gì nữa?

Du Hào hô vang hồi ứng, và nạt to:

- Hầy bao vây và giết sạch!

Tiếng của hắn vừa ra khỏi cửa miệng, thân hình to tướng đã lao ra quyết chiến, cây đao bán nguyệt trong tay đã túa ra như làn điện sáng chói nhằm tên cầm đầu Lý Hoa đang hùng hổ xông tới, cũng là một tay bản lãnh cao cường.

Trợ thủ của Du Hào, Thiết Đầu Đào Đức và huynh đệ thuộc hạ cũng chẳng rảnh tay, toàn bộ xông vào kẻ địch mà tiêu diệt. Còn nhóm phản đồ tự biết không còn lối thoát nên mất đồ ngẫu, cố gắng chém vài tên để chêm quan tài. Đôi bên đồng hành động, không bỏ một thủ đoạn tàn ác nào, chiêu thức hung hãn dã man, thân hình rơi rụng. Không bao lâu, máu và tiếng kêu thảm thiết vang rền trận địa!

Lúc bấy giờ Tịch Như Tú đã xách cái đầu người Trần Đông Thăng đến cạnh bên người Vệ Tử Y nói:

- Bẩm báo thủ lãnh, đây là tên chó má gặp Quan Phi Phẩm tại Long Vương phủ. Biết mình bị lừa, còn mời Long Vương đi đánh, việc không thành bèn tố cáo Quan Phi Phẩm cấu kết với bọn ta, dẫn đến Long Vương báo hận, hạ lệnh hành quyết

Quan Phi Phẩm sư huynh muội. Thuộc hạ giận quá chặt đầu hấn để tế linh hồn của Quan Phi Phẩm sư huynh muội.

Vệ Tử Y thâm than thở nói:

- Việc này người làm rất tốt, đợi Tử Đan lấy di thể huynh muội bọn họ về, may liền đầu lại đóng quan nhập liệm rồi lấy đầu Trần Đông Thăng và Long Vương mà tế lễ!

Vệ Tử Y nói như đóng đinh chặt sắt. Tịch Như Tú lẫm liệt nhận lời đem đầu người giao cho một người huynh đệ đem về tổng đàn.

Văn Phụng Mi dường như muốn ăn thịt người vậy, cắn răng nghiến hàm nói:

- Vệ Tử Y, người còn tính người hay không? Người chết mà người còn nhẫn tâm để đầu rời khỏi cổ.

- Đầu người là ta chặt đấy!

Tịch Như Tú nạt to, nói nghiêm túc:

- Lão yêu bà! Ta nghĩ người phải tự biết lấy. Hôm nay tất cả những gì ở đây đều do người gây ra. Do người lòng dạ hẹp hòi, không biết liêm sỉ, không phân phải trái, không biết lượng sức, xúi giục Trần Đông Thăng phản bội. Cái chết của hấn người phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Văn Phụng Mi tức giận, liền nạt nói:

- Người nói lấy dạng lấy được! tất cả lỗi tại Vệ Tử Y hôm đó lẽ ra không nên làm nhục ta.

Tịch Như Tú nghe tức muốn bẻ cái ngực, gào lên nói:

- Đây bà điên kia, người là bà cụ một trăm lẻ tám tuổi mà còn ngang tàn không biết lễ phép. Tịch gia muốn đập bẻ cái óc của người, xem bên trong đựng óc hay là phím đàn? Tại sao không cách nào sửa xoay được?

Vệ Tử Y khoát tay ngăn chặn Tịch Như Tú nói:

- Muốn gây thảm tử nào sợ không lời. Đại bang chủ nếu như muốn ra tay quyết đấu thắng bại, tốt nhất nên mau quyết định, đừng đợi đến huynh đệ đồng bọn ta giải quyết xong cái bọn nghịch đồ trở qua, chư vị sẽ gặp rắc rối nhiều đó.

Văn Phụng Mi cắn răng nói:

- Mê hồn đại pháp tì hâu!

- Hầy, chánh điểm tử đến rồi!

Tịch Như Tú nói nhỏ một tiếng, lập tức đã thấy chín vị nữ nhi đứng sau Văn Phụng Mi đẹp như đào lý cùng đứng ra. Nếu đối phương không phải là kẻ thù chắc Tịch Như Tú lòng mềm như bông gòn.

Vệ Tử Y đôi mi hơi nhăn, oai nghiêm nói:

- Phan đầu lãnh, Hồng đầu lãnh, còn đợi gì chứ? Phía sau bang chủ còn sáu, bảy chục tên nữ nhi đang đợi các người đó.

Phan Hùng, Hồng Thiên Hành ứng thanh. Hai vị đưa tay chỉ huy, hai lớp người hình bán nguyệt lập tức di động bao vây sáu, bảy chục tên nữ nhi phía sau Văn Phụng Mi. Hai vị đầu lãnh vì sợ vấp phải bánh xe cũ, không đợi bọn chúng lập trận đã ra tay chém giết trước!

Các nữ nhi lập tức phản công, tuy không tinh võ công lắm, dùng ba chọi một, tạm thời chưa phải là bại trận. Còn Kim Long Xã các chàng trai oán trách tiếng đàn yêu pháp khi nãy suýt làm bọn họ mang nhục, nên cùng lúc bao vây tấn công ráo riết. Văn Phụng Mi tức chết được, trợn mắt nhìn chín tên nữ nhi tạm thời nói:

- Còn lòi thoi gì nữa? Đợi kẻ thù ra tay trước chỉ có nước chết mà thôi!

Vệ Tử Y phui phui tay áo, thản nhiên nói:

- Đừng vội, huynh đệ ta đối với Mê Hồn đại pháp của quý bang rất thích thú. Ta sẽ cho các người từ từ triển khai để làm vừa ý đệ đệ ta.

Văn Phụng Mi dường như bị sỉ nhục quá đáng, lại không tin nói nhỏ:

- Ý người nói để Tần tiểu quỷ ra đánh với bọn ta mười người?

Vệ Tử Y thâm trầm nói:

- Nếu luận về bản lãnh nữ đồ của quý bang, mười người cũng không địch nổi với nghĩa đệ của ta.

Đối mặt với kẻ thù, Vệ Tử Y dường như một ngọn núi uy nghi. Đối mặt với Bửu Bửu thì vô cùng hòa nhã, nói nhẹ:

- Người hãy thọ giáo Mê Hồn đại pháp của Văn bang chủ và đồng bọn đi. Nhưng nên cẩn thận, đại ca và Tịch Như Tú sẽ lược trận cho người.

Tần Bửu Bửu không chút lo lắng cười híp cả mắt nói:

- Vạn sự đều chuẩn bị xong, đại ca yên tâm. Có điều người đừng có chưa chi mà mê mệt bọn họ là được rồi.

Vệ Tử Y cười, chửi yêu nói:

- Người gã tiểu quỷ phá lại nói bậy rồi. Đi đi, người ta đã bố trận chờ đợi từ lâu.

Tần Bửu Bửu đang đi về phía trước, Tịch Như Tú vội nói thêm:

- Chịu không nổi thì xin cầu cứu, đừng có tiếc Hầu nhi tửu mà chết cũng chẳng chịu thua nhe.

Xoay đầu trộn mắt với Tịch Như Tú, Tần Bửu Bửu nói:

- Nhận đứa con nuôi đen như quạ mà lại thêm được cái mã quạ đen, nhiễu loạn quân tâm nên cho tội gì?

Bên kia Văn Phụng Mi bực bội kêu lên:

- Họ Tần tiểu quỷ này, mau qua đây chịu chết?

Tần Bửu Bửu lại le lưỡi nháy mắt làm mặt quỷ với Tịch Như Tú, mới thư thả đi về phía trước nói:

- Bà cụ già, thiếu gia không phải qua đây chịu chết, nhàn nhã thấy buồn nên phá trận giải sầu thôi.

- Hồn láo! Tiểu tử léo méo!

Văn Phụng Mi giận nạt nói tiếp:

- Người có bao nhiêu tài cán dám nói bừa như vậy? Mê Hồn đại pháp bao năm nay cơ bản chưa ai phá nổi!

Tần Bửu Bửu xì cười ra tiếng, quay đầu về phía sau nơi Vệ Tử Y đứng nói:

- Đại ca, bà cụ này ham nói láo quá. Người có đem binh khí nhọn như kim không?

Vệ Tử Y lắc đầu, Tần Bửu Bửu thở dài nhẹ một cái nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc. Vạn sự đều chuẩn bị xong, chỉ thiếu có kim nhọn, không phá nổi nói láo!

Tịch Như Tú cười ha hả, lại vênh cái mặt nói:

- Tiểu quỷ, đừng ở đó liếng khỉ nữa, không mau nhập trận pháp phá đi.

Tần Bửu Bửu mỉm cười, chậm rãi nói:

- Cho bọn họ ở đó bồn chồn không yên, người người lo sợ nóng như đốt, làm tiêu ma đấu trí của bọn họ, cũng là một thứ chiến thuật.

Mắt nhìn thấy Tịch Như Tú còn ngứa miệng sắp phản kích, Tần Bửu Bửu lại nói thêm một câu:

- Đó là chủ gia các người mà là đại ca của ta nói vậy!

Nghĩa là Vệ Tử Y nói, Tịch Như Tú chỉ biết ngậm miệng lại.

Lấy Văn Phụng Mi làm thủ lĩnh, bốn người vây một cái vòng tròn nhỏ, còn sáu người kia vây thành vòng tròn ngoài. Tần Bửu Bửu phi thân nhảy vào trong vòng nhỏ, cười nói:

- Mười sáu, mười bảy năm trước phụ thân ta phá trận này, hôm nay con của người lại thỉnh giáo thêm một lần nữa, xem coi mười mấy năm hơn chư vị nương tử quân có tiến bộ nhiều gì không?

- Tần Anh?

Văn Phụng Mi hết hồn, hô lên:

- Người là con độc nhất nối dõi của lão quỷ Tần Anh Vạn Tà Thánh Y?

- Dĩ nhiên!

Tần Bửu Bửu đắc ý cười, nhưng có chút không vui nói:

- Thiếu gia rất nhiều công phu vì bọn người luyện chế Trường sinh bất lão đan, người lại ngang nhiên không biết ta?

- Thôi đi, thôi đi!

Văn Phụng Mi ngẩn đầu thở dài xong lại cười ha hả to lên:

- Trước kia gia gia người đã làm ta hổ thẹn, sau lại không biết trốn trong cái hang chuột nào. Bây giờ đúng lúc có người thay thế bồi hoàn.

Tần Bửu Bửu cúi đầu đùa giỡn với Đại Thủy thương cầm nơi tay, không để ý nói:

- Gà mái kêu còn hay hơn tiếng cười của người. Muốn trả thù thì nhanh lên, chi chi cha cha có tác dụng gì?

- Hừ, tiểu tử và lão tử giống hệt, vô lễ khoáng lác.

Văn Phụng Mi rủa một câu, tiếng nói bỗng nhiên lại vô cùng nhẹ nhàng:

- Bửu Bửu, người thật đẹp trai. Bọn ta đều mê mệt vì người. Người nói bọn ta có đẹp không, nhảy múa với người được không?

Tiếng nói vừa nhẹ vừa êm, dường như tình nhân thả thẽ bên tai. Hán tử lòng dạ như sắc đá nào lắc đầu nói không?

Tần Bửu Bửu lại linh tính rùng mình một cái, hấn biết âm thanh này là mở màn cho trận pháp bắt đầu. Bốn người do Văn Phụng Mi cầm đầu vòng vây bắt đầu xoay chuyển. Gió đêm phảng phất thổi, lụa là mỏng manh bay lượn. Buồn bã nhất thời chóng mặt, hiển nhiên không rõ cái vòng nhỏ này là bao nhiêu người. Vòng ngoài lớn hơn do sáu người hình thành cũng tiếp theo xoay tròn phi vũ. Một vòng xoay qua trái, một vòng xoay qua phải, phút chốc ảnh người bay lượn, dường như có sáu bội hoặc hơn thập bội xoay chuyển phi vũ cạnh người Bửu Bửu.

Sáu bội hoặc hơn thập bội? Tại sao lại chênh lệch nhiều đến thế? Đó mới là chỗ lợi hại của Mê Hồn đại pháp, dùng sự xoay chuyển không ngừng làm choáng mắt người, làm cho người ta như đại như say mà khoe dung nhan yêu kiều, dẫn dụ tâm

hồn người, để rồi đầu óc rối loạn, không biết rõ bọn họ có bao nhiêu người? Chỉ thấy thân xác nhẹ nhàng, tròn trịa không ngừng áp sát vào!

- Bửu Bửu... Bửu Bửu... Bửu Bửu.. Bửu Bửu...

Vòng tròn từ từ thu hẹp, một tiếng rồi lại một tiếng như lời kêu gọi ủy mị, nhẹ nhàng rót vào tai, đồng thời một tiếng trước so với một tiếng sau càng làm rung động tâm hồn. Tần Bửu Bửu cảm thấy trái tim của mình dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực để đáp lại lời kêu gọi của bọn họ.

Vệ Tử Y và Tịch Như Tú vì bản thân ở ngoài vòng trận, công lực lại cao thâm nên không bị ảnh hưởng gì cả.

Bọn họ nhìn thấy trên mặt Bửu Bửu rất mê loạn. Tịch Như Tú lo lắng nói:

- Thủ lĩnh, Bửu Bửu dường như bị vướng vào đạo pháp của bọn y.

Vệ Tử Y gật gật đầu, sử dụng truyền âm mật pháp nạt to:

- Bửu Bửu, lũ quạ đen kêu có gì hay ho đâu? xem người có vẻ mơ hồ vậy?

Tần Bửu Bửu nghe tiếng truyền âm mật pháp nạt to bỗng giật mình, người cũng vì thế mà tỉnh dậy, tri thức nổi lên, bao nhiêu nữ nhi mê hồn đều nhìn thấy rõ ràng. Văn Phụng Mi và đồng bọn múa như dại như say, từng người một lần lượt nói áo, cởi thắt lưng, tính cởi bỏ lụa là. Bửu Bửu giận nạt nói:

- Nữ nhân không biết xấu hổ, tất cả hãy để cho thiếu gia yên chút.

Không thềm nghĩ gì nữa, lấy đại thủy thương là cây súng nước ra, nhằm vào gương mặt kiều diễm của bọn họ lia loạn xạ, liền thấy trên mặt trắng nõn nà của bọn họ dính lốm đốm sơn đen, lập tức trắng đen phân rõ!

Đại thủy thương dung lượng dầu sơn nhiều, Bửu Bửu loạn xạ đều khắp, không những ở mặt mà những chỗ hở hang như tay cổ đều được hấn chiếu cố. Hễ gặp chỗ da thịt là trắng là xạ đến, nhất là Văn Phụng Mi được Bửu Bửu tận tình lo chu đáo. Mặt, tay, cổ tưởng như không tìm được vài tấc da trắng. Bọn họ lại mặc lụa đen, vừa xem giống như một người đen vậy.

Trận pháp dĩ nhiên đại loạn, kẻ kêu người hét loạn xà ngầu. Có người phu nhân nào chịu đựng được da mặt mình như tẩm gỗ pha sơn?

Vệ Tử Y và Tịch Như Tú cười cong cả lưng, Tần Bửu Bửu cũng hả giận khi nhìn thấy mười cô nương cố sức lấy khăn lau nước sơn đen, càng lau càng thậm tệ, không chịu nổi cũng cười hí hí lên.

Hắc diện tướng quân Du Hào soái lãnh một trăm tên võ sĩ tiểu trừ phản đồ tuy có bị thương, sự hy sinh khó tránh khỏi, nhưng kẻ địch chết rất nhiều, chỉ còn thừa thừa mấy chục tên. Nói ra Kim Long Xã tổn thất rất nhẹ, xem như thu được toàn thắng.

Lúc bấy giờ bọn họ nghe những tiếng kêu là lạ bên này, từ từ quay đầu nhìn xem. Tất cả đều sửng sốt, cũng quên ra tay, bất cứ là nam hay là nữ đều cười to lên.

Trận cười này dẫn đến sự chú ý của Vệ Tử Y. Ba vị đầu lãnh tướng nguy, không ngờ Vệ Tử Y hạ lệnh:

- Đình chiến! Phan Hùng soái lãnh huynh đệ thuộc hạ cứu trị người bị thương, bất luận nam nữ, đôn đốc bọn chúng thu dọn chiến trường. Thu dọn xong, cần chôn thì chôn, cần thiêu thì thiêu. Đem thi hài kẻ địch phân biệt ra, không nên để lộn. Ngoài ra, bên ta từ tự vệ trở lên cần đặc biệt xử lý, hầu tổ chức cúng tế để tỏ lòng biết ơn sự trung trinh của họ. Hồng Thiên Hành, Du Hào soái lãnh huynh đệ thuộc hạ về tổng đàn trước, trợ lực cho đại lãnh chủ, Âm chấp pháp ứng phó với địch.

Ba vị đầu lãnh cung kính nhận lệnh rồi tự đi lo công việc.

Tần Bửu Bửu bay người trở về cạnh người Vệ Tử Y, cúi đầu không dám nhìn Vệ Tử Y, hổ thẹn vì khi nãy tâm trí mình cảm thấy bị lu mờ.

Vệ Tử Y nhẹ nhàng ôm lấy Tần Bửu Bửu vào lòng, sờ tóc trên đầu nói nhỏ nhẹ:

- Bửu Bửu ngoan, tại sao cúi đầu không để cho đại ca khen thưởng người một lần? Người là đại công thần đấy!

Tần Bửu Bửu chui rút đầu mặt vào lồng ngực rộng rãi của Vệ Tử Y, cảm thấy sự an lành và êm không sao tả siết, bỗng tim đập nhanh, có một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời mà từ trước đến nay chưa từng thấy, thậm chí mình bị bệnh thần kinh.

Ngước đầu với gương mặt ửng đỏ, Tần Bửu Bửu hỏi:

- Kỳ cá cược này ta thắng hay là Tịch lãnh chủ thắng?

Vệ Tử Y buông Bửu Bửu ra, không vui cười nói:

- Không thua không thắng, coi như hòa được rồi.

Tần Bửu Bửu chu cái miệng không đáp, chỉ vì hấn mượn sự trợ lực của Vệ Tử Y mới thoát hiểm, không cho là đại thắng.

Văn Phụng Mi tức giận đến nghẹn cổ họng, kêu lên:

- Người không cần vì bọn ta mà thi ân huệ, ta không chấp nhận đâu. hôm nay các người cho ta cái nhục nhã này sẽ có ngày ta trả lại cả vốn lẫn lời cho bọn người.

Vệ Tử Y nói:

- Ân cũng được, oán cũng được, cân nhắc kỹ lưỡng bản năng rồi sẽ đến nhé! Đúng rồi, ta quên nói với người một sự việc.

Kinh hãi, nghi ngờ, thêm vào tức giận làm cho Văn Phụng Mi điên cuồng kêu lên:

- Cứ nói, chẳng qua thì một lần sinh tử là cùng.

Vệ Tử Y "xì" cười ra tiếng, nhìn gương mặt đen thui của bọn họ nói:

- Những vết đen trên mặt các vị là dung dịch đen do nghĩa đệ ta đặc chế, cần phải hai giờ đồng hồ sau, dùng dấm và bàn chải chà ba lần mới hồi phục lại dung nhan như cũ. Nếu quá giờ, xem như suốt đời mang cái mặt đen ấy mà nhìn người.

Văn Phụng Mi và mười nữ nhi nghe giật mình, người đẹp bao giờ cũng yêu quý cái dung nhan của mình. Văn Phụng Mi lập tức hạ lệnh rút lui. Mười vị hắc mỹ nhân tức thì tăng cường tốc độ lao nhanh như bay.

Vệ Tử Y và mọi người không khỏi cười to lên. Tịch Như Tú giận với ý vui nói:

- Bà ngoại của ta ôi! Trò đùa gì thế, chạy còn nhanh hơn gió. Cái dầu đen của tiểu quỷ cũng có hiệu lực chứ hử?

Tần Bửu Bửu cười hì hì nhìn Vệ Tử Y nói:

- Dung dịch đen có hiệu lực gì ta không rõ, nhưng mà cái miệng của đại ca mới hù người ta ghê gớm như vậy.

Vệ Tử Y cười không nói, Tịch Như Tú bỗng tức cười nói:

- Tiểu quỷ, người dùng dung dịch đen đó là cái thứ chi vậy?

Tần Bửu Bửu giữ bí mật không chịu nói, Tịch Như Tú xoay qua Vệ Tử Y, Vệ Tử Y lắc đầu biểu lộ không biết. Tịch Như Tú hứ một tiếng nói:

- Tâm tư của tiểu quỷ người ta làm sao không biết, muốn nói động đến cái hộp nhỏ chứ gì, đừng hòng!

Vệ Tử Y khoát khoát tay, nói giọng trầm:

- Thôi đừng cãi nhau nữa, đã hơn hai giờ đồng hồ rồi, người Long Vương phủ cũng sắp đến rồi, đi thôi!

Nói xong đưa tay choàng ngang hông Bửu Bửu triển khai khinh công thẳng bay đến Tử Ngộ Linh. Tịch Như Tú chỉ còn nước lập tức cố bám theo.

*

* *

Trên Tử Ngộ Linh...

Tiếng lưỡi đao quơ trong gió nghe vu vu, tựa như tiếng khóc đầy trời vang lên.

Một bãi chiến trường với tiếng kêu la vang dội và thảm khốc kết hợp với sự hiện diện của mưa gió bão táp, máu thịt văng tứ tung, tay chân thi thể bay bổng, người lăn lộn, Kim Long Xã đang là một cụm hỗn loạn.

Trong lúc hỗn loạn...

Kim Long Xã đại lãnh chủ Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy sử dụng một cặp búa đại bản, chiêu thuật kỳ lạ, động tác dũng mãnh. Đối địch với hắn chính là Long Vương của Long Vương phủ, trong tay song đao như điện, cùng lên cùng xuống, công kích như điên cuồng vũ bão. Long Vương nói to:

- Kim Long Xã có một đầu lãnh như người thảo nào ngày càng lớn mạnh.

Khi tấn khi thoái, Cửu Diện Diêm Quân Triển Hy xoay chuyển như chong chóng, cười to nói:

- Đa tạ quá khen, nhưng người cũng gặp vận may. Nếu như người là đối thủ của thủ lĩnh ta thì sanh mạng đã không bảo toàn từ lâu.

Long Vương đôi song đao giao nhau tấn kích, bèn chế nhạo nói:

- Hắn đâu rồi? mặc cho thuộc hạ đổ máu sống chết, riêng mình tìm sự thông thả phong lưu?

- Lão khoét!

Triển Hy đưa búa lên thế như phá núi đánh toạt song đao như thiên lôi đánh xuống, lạnh lùng nói:

- Ngài dốc tâm muốn treo thầy ma bán thịt, không biết xấu hổ! Việc này lão huynh người rõ hơn ai hết.

Long Vương giận dữ tấn công Triển Hy kịch liệt, ánh mắt thâm hiểm ẩn hiện. Triển Hy đưa búa lên phản công, tránh né, nhát đao tuy chưa trúng nhưng Triển Hy đã cảm thấy lạnh lạnh cả da thịt, thậm chí kinh hãi cho công lực thâm hậu của Long Vương. Triển Hy đối địch càng cẩn thận và trầm lặng!

Phía trên kia đại chấp pháp Quỷ Thủ Âm Ly Hồn thì không vui vẻ thoải mái như vậy, thậm chí còn bị rách áo lòi khuỷu tay, đỡ gạt nhọc nhằn, trước ngực lại bị rách một đường đao. Đối địch với hắn là hai thuộc hạ của Long Vương, Sa Tương Độc Long Cung Dũng, Nhất Chỉ Kiếm Lý Dung và một vị Kinh Thủ Chuyển Đao Tư Đồ Cường.

Âm Ly Hồn đôi tay luyện nên Thiết Sa chưởng dày cứng như sắt, nhưng địch nhân nhiều như thế không khỏi phải chịu thua thiệt, trước ngực bị Tư Đồ Cường rạch cho một đao, nạt to một tiếng, móc trong thắt lưng ra chiếc binh nhãn Thiết thủ có năm ngón tay sắt nhọn, lập tức buộc kẻ địch phải chững lại. Ngọn lửa trong nhãn thiết thủ xẹt ra, tiếng kêu như xé, Quỷ Thủ Âm Ly Hồn càng đánh càng hung hãn. Đại Lực Thần Hồng Thiên Hành vung ném đôi đại đồng chùy, nhìn thấy người không mặc quần áo tím thì đập, toàn lực chăm chú, mắt lộ răng nhọn, cái vẻ thần sắc tàn khốc phẫn chấn làm cho Long Vương và đồng bọn tức nghẹn cổ họng. Dĩ nhiên binh

sĩ và thuộc hạ của Long Vương cũng không phải hình giấy, nhưng sự đánh túi bụi chí mạng như vậy cũng làm cho bao nhiêu người chết chóc và thọ thương.

Hắc Diện tướng quân Du Hào cũng là một cao thủ, một tay đao bán nguyệt xâm nhập giữa lòng địch. Mỗi khi hồng quang hiện ra thì một tên Kinh thủ kêu thảm thiết, thân hình ngã xuống. Nhưng trong khoảnh khắc té ngã, người ta nghe thấy có tiếng rạch đi mấy miếng da trên vai của Du Hào, nhưng Du Hào không hay biết, cố sức nhảy đến sau lưng Hồng Thiên Hành, cây đao sừng trâu sáng ngời nhắm vào đầu của Giải thủ đang tấn công lên phía sau của Hồng Thiên Hành. Giải Thủ kêu lên một tiếng như sấm vang, máu văng xối xả, không còn thở được.

Đại Lực Thần Hồng Thiên Hành liếm liếm môi, la to:

- Người cũng đến đây giành mối làm ăn của ta ư?

Du Hào nhìn cái vòng bên kia thấy có tiếng om sòm, nói nhỏ:

- A, dữ áo, lão Hồng! Nếu thích hàng qua bên kia kìa!

Thế là hai người đồng phi thân hiệp lực tấn công thủ hạ và binh sĩ của Long Vương phủ đang tấn công tổng đàn.

Những hán tử thuộc hạ của đôi bên, có từng đôi từng cặp chém giết lẫn nhau. Có nơi quần thảo thành vòng tròn hỗn chiến. Nhưng bất luận dưới thế trận nào, bên này cũng như bên kia toàn dùng sinh mạng mà trả giá.

Lúc này đột nhiên một tiếng hú dài vang vọng lên, Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu sánh vai cùng lướt tới. Tịch Như Tú theo sau, có người đồng bọn trông thấy kêu to:

- Thủ lĩnh về rồi, tam lĩnh chủ và Bửu thiếu gia cũng về rồi.

Vệ Tử Y choàng lấy thắt lưng của Bửu Bửu bỗng nhảy vọt lên, thật không thể tưởng tượng được, hai thân hình dường như bị không khí trụ lại ở trên không xong điều chỉnh tư thế thật chậm thật chậm lộn người từ từ rơi xuống đất.

Long Vương phủ các võ sĩ trở mắt nhìn cảnh tượng ấy mà khựng lại, cho đến huynh đệ trong Kim Long Xã cũng chưa từng thấy thủ lĩnh triển khai bản lĩnh ấy.

Tịch Như Tú vô cùng phấn khởi, cũng vô cùng tán phục nói:

- Quá hay, quá hay! Thủ lĩnh cái tài Ngưng khí như lai càng ngày càng tinh xảo!

Vệ Tử Y từ tốn cười nói:

- Hừ, kẻ địch cũng không phải là hạng tầm thường.

Tịch Như Tú và Tần Bửu Bửu phát cười lên, nhưng liền đó lại triển khai võ lực để đấu với địch. Hai bên võ sĩ sau khi bị công lực cao siêu của Vệ Tử Y làm cho ngẩn người lại tiếp tục quần thảo nhau.

Quý Thủ Âm Ly Hồn một phải chọi ba, đấu đã lâu, cũng không sao tránh khỏi lực bất tòng tâm khiến Vệ Tử Y nóng lòng cứu trợ, gặp phải ai cản lối, thanh kiếm không nể tình đâm vào cuống họng. Sau mấy luồng kiếm đã cho xuống trường tuyền thêm vài cái thây ma. Sa Tương Độc Long Cung Dũng, một trong những tên cùng vây đánh Âm Ly Hồn thấy Vệ Tử Y đến nói:

- Tư Đồ Cường, người đi ngăn chặn họ Vệ. Họ Âm này đã gần như không đứng vững rồi.

Tư Đồ Cường đang do dự, Độc Long Cung Dũng lại thét to:

- Tư Đồ Cường, người dám trái lệnh ta, khi về bẩm báo Long Vương trị tội người.

Quý Thủ Âm Ly Hồn thân hình nghiêng nghiêng, chắc lưỡi nói:

- Người Độc Long thật là độc, biết rõ qua đó sẽ bỏ mạng, còn thúc bức người ta qua, nói toạt ra là người sợ Lý Dung bức người qua đó nên tiên hạ thủ vi cường.

Nhất Chỉ Kiếm Lý Dung địa vị cao hơn Cung Dũng, mặt không tỏ vẻ chi, ra lệnh:

- Cung Dũng, Tư Đồ Cường, các người cả hai đều qua cả. Họ Âm đã là ngọn đèn hết dầu, có ta đủ rồi!

Quý Thủ Âm Ly Hồn tay trái tấn công về phía Tư Đồ Cường, buộc hẳn chao đảo! Thiết Thủ hiểm độc kích thẳng vào Lý Dung kêu to:

- Đồ chó má, để xem ta và người ai là ngọn đèn hết dầu?

- Đúng là tên chó già chờ chết, còn dám tỏ ra gan lì như vậy!

Lý Dung mở miệng chửi to, một đường kiếm dài như rắn độc đâm thẳng vào trung cung Âm Ly Hồn. Lúc ấy phía sau lại có tiếng cười hung hãn nói:

- Người nói ai là chó già chờ chết?

Lý Dung bỗng cảm thấy xương sống ớn lạnh, bỗng quay đầu, vừa nhìn thấy Vệ Tử Y cầm một lưỡi kiếm đâm thẳng vào cổ Tư Đồ Cường rồi rút kiếm ra. Chỉ có chút máu đỏ, tốc độ kiếm pháp vô cùng nhanh.

Độc Long Cung Dũng linh tính rùng mình một cái, như diên cuồng gào to một tiếng, bỗng lăn về phía trước, dùng đại mã đao đỡ lấy thanh kiếm của Vệ Tử Y, tay trái thò vào người lấy ra mấy cây chủ thủ, phóng thật nhanh.

Trong lúc chủ thủ bay đến nhằm ghim vào đùi của Vệ Tử Y, Vệ Tử Y đôi chân dùng sức nhảy lên, bay cao năm thước đập mạnh vào người Cung Dũng, máu đào văng tứ tung.

Quý Thủ Âm Ly Hồn thấy thủ lãnh đại triển thần uy, trong lòng càng hăng say, phấn chấn hô to:

- Thủ lãnh, đừng như vậy kỳ lắm. Việc làm ăn của ta bị người giành mất cả rồi.

Vệ Tử Y cười to một tiếng, nhìn sang bên kia thấy đôi bên đang quần thảo trong vòng vây liên phóng sang bên đó.

Cửu Diệm Diêm Quân Triển Hy và Long Vương đấu rất kịch liệt. Tịch Như Tú chạy đến nói to:

- Tử Ngộ Linh Kim Long Xã tam lãnh chủ Ngân Cổ Tịch Như Tú phụng mệnh thủ lãnh đến lấy đầu Long Vương đem về Long Vương phủ tế linh hồn sư huynh muội Quan Phi Phẩm.

Cửu Diệm Diêm Quân Triển Hy thấy cái dáng thư thái của Tịch Như Tú, hơi khó xử nói:

- Như Tú, người đứng đó làm kẻ cả ư, tìm chỗ khác mà chém giết.

Kha kha cười, Ngân Cổ Tịch Như Tú chậm rãi nói:

- Đừng giận lão Triển, ta không giành việc làm ăn của người đâu. Tịch gia gia này chỉ phụ trách cắt đầu người thôi.

Long Vương song đao lượn bay tung hoành, giận hằm hằm nói:

- Họ Tịch gã điên kia, đầu trên cổ bản vương đây, người không qua đây mà lấy, hay là đợi bản vương bưng hai tay dâng lên?

Tịch Như Tú nắm lấy hai cùm tay, vừa phấn khởi vừa kỳ vọng, vừa ngại nói:

- Long Vương nếu có thành ý như vậy là tốt lắm. Tịch gia gia xin nói thật, không khách khí mà giờ hai tay đón lấy.

Long Vương tức đến nổi tóc mai dựng đứng lên, một chút sơ hở liền bị Triển Hy cho một búa vào đùi, kêu lên:

- Triển Hy đê tiện hạ lưu, thừa lúc ta và thất phu họ Tịch nói chuyện, lén đánh bản vương.

Triển Hy giơ búa cao như phánúi, thân xoay như trục, lấy sức như thiên lôi đánh mạnh.

- Lúc đánh nhau người còn rảnh để nói chuyện ư, có phải là làm nhục Triển Hy hay sao? Như Tú, còn không mau đi đi!

Tịch Như Tú thấy Triển Hy có vẻ không vui, không dám kháng lệnh, vừa đi vừa nói:

- Đừng giận, nghe lệnh của người rồi đó. Nhưng đừng quên, khi giết lão già này rồi, cái đầu chừa cho ta chặt.

Nói xong, lão múa máy thiết búa, gặp địch thì đập.

Tần Bửu Bửu vốn đợi Vệ Tử Y cùng tấn thối, nhìn thấy kẻ địch mới vài ba đường kiếm là cổ bị đâm thủng thấu lỗ, hấn trở thành người xem kịch, trong bụng nghĩ thầm cái loại kịch này càng xem càng bức tức, lấy chủ thủ ra, đi vào vòng vây của Sa Tương số một.

Sa Tương số một là Bạch Ngạch Lang Y Cương, là thống soái hai mươi bảy tên Sa Tương của Long Vương phủ, cũng là người võ nghệ cao cường nhất. Hấn nghe thấy có người gọi Bửu thiếu gia và vị tiểu quý, lại thấy Tần Bửu Bửu được Vệ Tử Y và mọi người nhiệt tình yêu thương, quý trọng như bích ngọc nên trong bụng nghĩ rằng nếu như bắt sống được hấn, lẽ nào Vệ Tử Y không buông vũ khí đầu hàng? Vệ Tử Y đầu hàng thì Kim Long Xã trên dưới ai mà không tuân lệnh theo đầu hàng?

Bạch Ngạch Lang Y Cương nghĩ như vậy, sợ lỡ tay làm tiểu quý này bị thương, nên dùng tay không triển khai thủ pháp bắt sống Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu thấy rõ tâm địa của hấn, cũng lợi dụng ý nghĩ khinh rẻ trẻ con của Y Cương, có mấy lần cố ý gần như bị hấn bắt được, lại dùng chủ thủ biến thành mười đạo hào quang chạm vào người Y Cương làm cho Y Cương tránh né lia lịa, phút chốc ngón trở, ngón giữa, ngón vô danh của bàn tay phải đều bị cắt đi một lóng. Y Cương gầm thét lên, nhặt lấy đôi chùy, tức giận đập túi bụi tiểu tử đáng ghét này. Tần Bửu Bửu tránh lia lịa cười khúc khích nói:

- Có thể mới phải chứ, làm bộ như thư thả lắm, người tưởng ta trẻ con ba tuổi không biết giết người à?

Hộ vệ tả hữu của Vệ Tử Y Mã Thái và Chiến Bình từ khi Bửu Bửu rời khỏi bên cạnh người Vệ Tử Y thì nửa bước không rời, bám theo sau Bửu Bửu. Bề ngoài xem như cùng chiến đấu, nhưng cốt lõi là bảo vệ Tần Bửu Bửu, cái tên tiểu quý chẳng biết trời cai đất dầy này.

Lúc này thấy Bửu Bửu chỉ có cây đoản đao dài chừng một thước mà địch với song chùy nặng ngàn cân của Y Cương, liền quát lên một tiếng, hai người song song lao vào. Một người đỡ lấy trọng chùy của Y Cương. Tần Bửu Bửu vốn muốn trở tài một chút nhưng sau cùng cũng bị người ta cướp mất, không vui nói:

- Các người thích thân cận với vị nhân huynh này cũng được, ta nhường cho, làm cụt cả hứng!

Nói xong tìm mục tiêu khác. Nhìn thấy năm tên Sa Tương bao vây Vệ Tử Y xem ra võ công cũng không kém gì Y Cương nên Vệ Tử Y một lúc không thu dọn hết được. Bửu Bửu sáng mắt ra, liền chạy đến nói:

- Đại ca, người một mình chiếm đến năm người bạn, chia cho ta một người đi.

- Người nói như trẻ con ở tiệm rượu? Bảo chia là chia, thật bậy bạ!

Vệ Tử Y phát nạt một tiếng, thanh kiếm bỗng dang dài ra, triển khai độc môn tuyệt kỹ U ma đại cử thức câu hồn sứ giả.

Kiểm bạc tia sáng lập lòe tuôn chảy như trăm ngàn sao băng tung bay giao nhau tua tủa, ánh sáng bao gồm một góc trận địa. Trong nháy mắt, như đánh ngã ngũ sơn tứ hải, năm tên Sa Tương cao thủ bỗng tỏ ra kinh sợ, biến thành tê dại, thịt và xương trong khoảnh khắc dường như không cùng chung sống hòa bình, đau nhức rã rời, khổ nỗi vô cùng, thịt cuốn lại rơi xuống, ngực bị bẻ một lỗ to bằng cái chén, không còn tên nào còn sống được cả. Tần Bửu Bửu thấy Vệ Tử Y triển khai nhất chiêu tàn khốc nhất, lén chuồn đi, không dám giành đối thủ với Vệ Tử Y nữa. Quan sát những huynh đệ giao đấu, dường như không có chỗ nào cho hắn nhúng tay vào. Hắn cảm thấy ở trong trường hợp này, bản thân là anh hùng không có chỗ dụng võ, bất giác cảm thấy mình hết thời, bụm miệng ngáp dài một cái, xếp chủy thủ lại, tìm một cây to lá dày xum xuê, leo lên nằm, không bao lâu thì ngủ im lìm. Việc này không có ai biết đến.

Mã Thái và Chiến Bình hiệp lực giải quyết xong Bạch Ngạch Lang Y Cương thân hình đã có nhiều vết thương, khi xoa lại không thấy Bửu Bửu, bất chấp vết thương đau thấu xương, tìm khắp nơi không thấy, bỗng trong lòng se thắt. Hai người như diên lao đến bên Vệ Tử Y nói nhỏ mọi việc. Vệ Tử Y nói nhỏ nhỏ:

- Dừng quỳnh lên, hỏi những huynh đệ khác không chừng có người biết, nhưng tuyệt đối không cho kẻ địch biết việc này để khỏi phải bị bọn chúng bắt sống Bửu Bửu để làm giá, uy hiếp bọn ta.

Mã Thái, Chiến Bình chia tay nhau đi tìm, lúc ấy...

Dưới đôi bỗng có tiếng cười của nữ nhân kêu lên:

- Võ sĩ Long Vương phủ nghe đây, Long Vương giá lâm, quỳ xuống đất nghinh đón.

Mọi người đang đánh nhau dữ dội, bỗng nghe tiếng kêu đều ngưng lại, tại sao lại thêm một Long Vương?

Long Vương trên đôi đã bị Triển Hy búa cho nhiều nhát, buộc phải tránh né lung tung, trên người đã bị thương, thịt đã văng mất mấy miếng. Dĩ nhiên Triển Hy cũng phải trả giá. Lúc này Long Vương kêu to:

- Sư huynh ta đến rồi, tất cả mau đến trước đôi nghinh tiếp.

Long Vương ra lệnh, võ sĩ Long Vương phủ đâu dám cãi lời, đang quần thảo nhau phải chạy thoát thân đến trước đôi. Triển Hy đâu để cho Long Vương chạy thoát, một nhát đại ban phủ bổ vào đùi hắn. Long Vương nổi nóng, song đao đan xen vào nhau bay người lên nhắm vào Triển Hy. Triển Hy né qua phải, xoay người mấy tua tránh song đao, đại bản phủ không nề tình chút nào, đập vào sau lưng Long Vương. Long Vương vừa phóng xuống không kịp xoay sở bị gãy một cái xương sườn.

Triển Hy sở dĩ không dùng búa chặt đứt luôn thất lũng Long Vương, một là Long Vương không phải thuộc loại tầm thường, tránh né nhanh nhẹn ngoài sức tưởng tượng của hắn. Đại bản phủ chỉ miễn cưỡng lấy được một cái xương sườn mà thôi. Hai là hắn chưa sử dụng hết toàn lực, tại vì hắn vừa sức nhớ đến Chiến Bình nói Bửu Bửu mất tích, trong bụng tính chữa một bằng chứng sống để làm áp lực, vạn nhất Bửu Bửu bị bắt cũng xoay được tình thế.

Thừa lúc Long Vương té nằm xuống đất, Triển Hy dùng búa điểm vào Nhuyễn ma huyết và á huyết của hắn, liền đó có vài huynh đệ binh sĩ dùng dây trói chặt lại. Lúc này trên đồi có thay đổi mới, một cái ghế thái sư do bốn tên đại hán gánh lên đồi, đi theo sau là tám vị thiếu nữ xinh đẹp và một chàng trai trẻ.

Lên đồi rồi, ghế thái sư được để cách Vệ Tử Y và đồng bọn ba thước. Vệ Tử Y nhìn rõ người mới đến, thì ra là người quen, ngồi trên ghế chễm chệ là người trông coi Phước Đức tự Vương Lão Phúc, chàng trai trẻ là Vương Đầu Đà, tám vị thiếu nữ không cần nói là tám vị điện chủ.

Hai bên nhìn nhau hồi lâu, Vương Đầu Đà bỗng tiến tới phía trước nói:

- Long Vương, Long Vương phủ Long Tại Thiên, đặc biệt đến Tử Ngộ Linh xin thọ giáo đường chủ gia Kim Long Xã Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y, người nào thắng sẽ được tôn làm đệ nhất võ lâm.

Mọi người nghe qua đều trộm cười, Tịch Như Tú lại vỗ trán kêu lên:

- Mẹ nó, bữa nay gặp toàn đồ điên. Ở Sam Tử lâm gặp nữ điên tử, bây giờ lại đụng phải một gã nam điên tử. Thế gian biết bao nhiêu bậc tài giỏi, ai dám tự xưng là đệ nhất võ lâm?

- Ta!

Long Tại Thiên ngồi trên ghế thái sư hô một tiếng, nhìn Vệ Tử Y nói:

- Bản vương hỏi ngươi, tiểu quỷ họ Tần luyện Trường sinh bất lão đan là thật hay giả?

Vệ Tử Y cười lạnh nhạt, xoay người đi. Long Tại Thiên kêu lên:

- Khoan đã, Vệ Tử Y, ngươi vậy là thế nào?

Vệ Tử Y xoay người lạnh nhạt và vô tình, trong ánh mắt lạnh lùng nhìn Long Tại Thiên trầm lặng nói:

- Ngươi là kẻ vô lễ, chễm chệ ngồi trên ghế lệnh cho người khác trả lời, không thèm đếm xỉa đến, ngươi tưởng ở đây là sào huyết của ngươi ư?

Huynh đệ Kim Long Xã thấy hộ vệ hắn đã bất mãn, từng cặp mắt mỗi người nhìn vào Long Tại Thiên một cách căm ghét.

Long Tại Thiên ngược lại không màng đến mọi người nhìn hấn cảm tức. Nhưng Vệ Tử Y đôi mắt thần lạnh lùng nhìn thế hấn cảm thấy không chống chế nổi, nhìn trả mấy lần ngẩn đầu cười to lên nói:

- Vệ Tử Y không hổ là Vệ Tử Y, khí phách thật dễ nể. Cũng phải là người như vậy mới đủ tư cách là kẻ địch của bản vương.

Nghe nói bản vương, Vệ Tử Y hừ một tiếng, nói:

- Bản tọa chưa hiểu rõ, ngài là Long Vương thật hay là Long Vương giả?

Long Tại Thiên rất khoang thai đi vài bước, mỉm cười nói:

- Người nói sư đệ của bản vương phải không? Người hỏi hấn là biết ngay bản vương là thiệt hay là giả?

Vệ Tử Y lạnh nhạt khi dễ nói:

- Tại sao không tự nói ra, không đủ can đảm thừa nhận ư?

Long Tại Thiên thở hào hển nói:

- Bản vương nhún nhường làm lão tử của Phước Đức tự là có dụng ý. Long Vương phủ trên dưới đều là kẻ có trí tuệ. Bản vương ở bên ngoài làm giám thị, coi thử lai lịch có đáng tin cậy hay không, có tâm địa phản nghịch hay không? Hơn nữa có thể tiếp cận thám tính nhất cử nhất động của Kim Long Xã. Bản vương nhún nhường như vậy cũng vì sự nghiệp của Long Vương phủ, người người ngoại cuộc biết gì?

Vệ Tử Y nhớ lại ông già Vương Lão Phúc là con người từ bi, và Long Tại Thiên con người lớn lối tự đại chỉ là một người, không khỏi thở dài một cái, bỗng nảy sinh linh cơ, tương kế tựu kế nói:

- Người giả làm Từ ông của chùa đã nhiều năm, võ sĩ quý phủ có ai biết chuyện này hay không?

- Không có!

Long Tại Thiên vô cùng kiêu ngạo và tự đắc nói:

- Chỉ có sư đệ Khương Minh thân tín của ta, tám vị điện chủ và tiểu đồ Điền Triển.

- Tội nghiệp, tội nghiệp !

Vệ Tử Y bi thiên ai nhân nói:

- Võ sĩ của người vì người bỏ mạng đổ máu chết vô số, rốt cuộc người thật lâu vẫn không đến hỗ trợ, đồng thời không cho họ biết ai là chủ nhân thứ thật. Ta hỏi những người vì người bỏ mạng mà chết có xứng đáng không, chết có cam tâm không?

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều chung hửng, mắt nhìn vào người Long Tại Thiên. Long Tại Thiên gào to lên:

- Vệ Tử Y, người đừng giở trò khiêu khích chia rẽ, vô dụng thôi. Ta tin rằng không ai dám phản lại ta.

- Thế ư?

Vệ Tử Y cung tay đứng nghiêm, không giận nhưng oai, nói:

- Sự việc của quý phủ bản tọa không có ý can thiệp, có điều nói ra cho vui thôi. Nội tình của ngài, mấy năm nay không có gian tế xâm nhập vào hoặc có ai trước mắt người thừa nước đục thả câu?

- Cái đó...

Long Tại Thiên chỉ một mực ngông cuồng tự đại nói:

- Khương Minh nói sư huynh muội Quan Phi Phẩm là gian tế, còn ta nghĩ đa phần là mượn danh nghĩa công để làm lợi riêng tư, ngoài ra không có gì. Người hỏi về điều này để làm gì?

Vệ Tử Y và Triển Hy, những người biết thực tình không khỏi cười to lên. Long Tại Thiên nạt nói:

- Có cái gì mà cười, bộ bản vương nói gì sai ư?

Vệ Tử Y thu hồi nụ cười, kể sơ qua thân thế của Quan Phi Phẩm và bản thân mạo nhận xông vào Phước Đức tự làm chuyện thừa nước đục thả câu toàn bộ nói ra khiến huynh đệ Kim Long Xã đều cười to lên. Võ sĩ Long Vương phủ vì sợ bề trên bị xấu hổ, nếu có cười cũng cười trộm trong bụng, còn Long Tại Thiên thì mặt mày thâm tím.

Kỳ thực, cử chỉ của Vệ Tử Y không ngoài tố khổ giùm cho sư huynh muội Quan Phi Phẩm, lại nữa chế nhạo đả kích, cũng làm giao động khí thế võ sĩ của Long Vương phủ. Công địch tiên công tâm, trên binh pháp khó vận dụng nhất và cũng là chiến thuật hữu hiệu nhất.

- Ha ha ha...

Long Tại Thiên ngẩn đầu cười to lên rồi nói:

- Hay, hay, khá lắm! Hai con cá lọt lưới năm ấy cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết thảm thiết. Khương Minh, người không vì sư huynh người mà nói giùm cho hả giận. Ha ha ha...

--- o O o ---